शृङ्गप्रहरणो रौद्रः प्रहरन् गोषु दुर्द्दमः। गोष्ठेषु न रतिं लेभे विना युद्धेन गोवृषः।
स तत्र गास्तु सततं बाधमानो मदोत्कटः। चकार निर्वृषं गोष्ठं निर्व्वत्सगिरिशृङ्गपुङ्गवं।
एतस्मिन्नेव काले तु गा वै कृष्णसमीपगाः। त्रासयामास दुष्टात्मा वैवस्वतपथे स्थितः।
सेन्द्राशनिरिवाम्भोदो नर्द्दमानो महावृषः। तमायान्तं महाकायं नर्द्दमानं महावृषं। ४१०
तालशब्देन तं कृष्णः सिंहनादैश्च मोहयन्। अभ्यधावत गोविन्दो दैत्यं वृषभरूपिणं।
स कृष्णं गोवृषो दृष्ट्वा हृष्टलाङ्गूललोचनः। रोषितस्तालशब्देन युद्धाकाङ्क्षी ननर्द्द ह।
तमापतन्तं दुर्वृत्तं दृष्ट्वा वृषभरूपिणं। तस्मात् स्थानान्न व्यचलत् कृष्णो गिरिरिवाचलः।
स कुर्व्वो वृषभो दृष्टिं प्रणिधाय धृताननः। कृष्णस्य निधनाकाङ्क्षी तूर्णमभ्युत्पपात ह।
तमापतन्तं वेगेन प्रतिजग्राह दुर्द्धरं। कृष्णः कृष्णाञ्जननिभं वृषं प्रतिवृषोपमः। ४१५
स संसक्तस्तु कृष्णेन वृषेणेव महावृषः। मुमोच वक्त्रजं फेनं नखतोऽस्य सशब्दवत्।
तावन्योन्यावरुद्धाङ्गौ युद्धे कृष्णवृषावुभौ। रेजतुर्मेघसमये संसक्ताविव तोयदौ।
तस्य दर्पबलं हत्वा कृत्वा शृङ्गान्तरे पदं। सोऽपीडयदरिष्टस्य कण्ठं क्लिन्नमिवाम्बरं।
शृङ्गञ्चास्य पुनः सव्यमुत्पाट्य यमदण्डवत्। तेनैव प्राहरद्वक्त्रे स ममार वृषो हतः।
स भिन्नशृङ्गो भग्नास्यो भग्नस्कन्धश्च दानवः। पपात रुधिरोद्गारी साम्बुधार इवाम्बुदः। ४१९०
गोविन्देन हतं दृष्ट्वा दृप्तं वृषभदानवं। साधु साध्विति भूतानि तत्कर्म्मास्याभितुष्टुवुः।
स चोपेन्द्रो वृषं हत्वा कान्तचन्द्रे निशामुखे। अरविन्दाभनयनं पुनरेव रराम ह।
ते तु गोवृत्तयः सर्व्वे कृष्णं कमललोचनं। उपासाञ्चक्रिरे हृष्टाः स्वर्गे शक्रमिवामराः।
इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे विष्णुपर्व्वणि अरिष्टवधे अष्टसप्ततोऽध्यायः॥ ७८॥
॥ वैशम्पायन उवाच॥ कृष्णं व्रजगतं श्रुत्वा वर्द्धमानमिवानलं। उद्वेगमगमत् कंसः शङ्कमानस्ततो भयं।
पूतनायां हतायाञ्च कालिये च पराजिते। धेनुके प्रलयं नीते प्रलम्बे च निपातिते। ४१२५
धृते गोवर्द्धने शैले विफले शक्रशासने। गोषु त्रातासु च तथा स्पृहणीयेन कर्म्मणा।
कर्कुद्मिनि हते ऽरिष्टे गोपेषु मुदितेषु। दृश्यमाने विनाशे च सन्निकृष्टे महाभये।
वृक्षयोः कर्षणेनापि शकटस्य तथैव च। अचिन्त्यं कर्म्म तच्छ्रुत्वा वर्द्धमानेषु शत्रुषु।
प्राप्तारिष्टमिवात्मानं मेने स मथुरेश्वरः। विसंज्ञेन्द्रियभूतात्मा गतासुप्रतिमो बभौ।
ततो ज्ञातीन् समानाय्य पितरञ्चोग्रशासनः। निशि स्तिमितमूकायां मथुरायां जनाधिपः। ४१९०
वसुदेवञ्च देवाभं कङ्कञ्चाह्वय यादवं। सत्यकं दारुकञ्चैव कङ्कावरजमेव च।
भोजं वैतरणञ्चैव विकद्रुञ्च महाबलं। भयेसखञ्च राजानं विपृथुञ्च पृथुश्रियं।
बभ्रुं दानपतिञ्चैव कृतवर्म्माणमेव च। भूरितेजसमक्षोभ्यं भूरिश्रवसमेव च।
एतान् स यादवान् सर्व्वानाभाष्य शृणुतेति च। उग्रसेनसुतो राजा प्रोवाच मथुरेश्वरः।
भवन्तः सर्व्वकार्य्यज्ञाः सर्व्वे वेदेषु निष्ठिताः। न्यायवृत्तान्तकुशलास्त्रिवर्गस्य प्रवर्त्तकाः। ४२२५